

OSKAR OBSERVERAR

Drömmen om att vara känd

När jag var liten hade jag en dröm om att antingen bli skådespelare eller "serveringsman" som i folkmun benämns som servitör. Jag ville väldigt gärna bli känd, kunna skriva autografer och rent av synas på de stora tv-kanalerna på bästa sändningstid. Nu vid 28 års ålder och efter snart sju år som yrkesverksam skådespelare och musikalartist har mina vyer vidgats rätt rejält kring begreppet kändisskap.

För många människor har det blivit lite av en "besatthet" att man ska vara känd. Jag kan framför allt se att personer, som inte själva jobbar inom showbiz, tycker det är väldigt viktigt att definiera oss som är i branschen. Hur blir vi egentligen kända, hur pass betydande är detta och för

vem är det viktigt?

Visst, det är alltid skönt att kunna sätta människor i fack, men att vara känd tycker jag har blivit så mycket svårare att definiera. Om vi pratar bara femton år tillbaka i tiden, när jag fortfarande "bara" hade mitt yrke som en hobby av många, pratades det lekmän emellan, om kändisar som folk som medverkade i revyer, på scen, i tv eller på radio. En tydlig konstnärlig presentation helt enkelt.

Dagens kändisskap anser jag är väldigt annorlunda och framför allt när vi ser till att man kan bli känd genom att ligga runt med så många som möjligt *Paradise Hotel*, äta testiklar från bisonoxar i *Fear Factor* eller helt enkelt bli känd för att vara känd i *Keeping Up with the Kardashians*. Jag ställer mig därför frågan: Är kändisskap samma sak som framgång?

Sedan har vi fått helt andra möjligheter det senaste decenniet att upptäckas och slå igenom över en natt i och med talangprogram som *Idol*, *The Voice* och *XFactor*. Det är ju en fantastisk möjlighet att få visa sin kompetens genom dessa program, men tyvärr visas ju inte alltid den sanna bilden av underhållningsbranschen.

Vi får visserligen följa rubrikerna i tidningarna om hur deltagarna sliter och att det kända *Fame-citater* "... and you start to pay it here in blood, sweat and tears" (modifierat) verkligen passar in, men vi måste samtidigt förstå att det trots allt ska vara en spännande tv-produktion, som ska presenteras för tittarna med en medveten uppbyggnad av dramatik och ibland orealistiska situationer. Ett exempel är utslagningarna vid audition-processen. Dessa skapas för att göra "bra tv" och är i verkligheten inte lika hårda och operosliga vid en vanlig audition.

Personligen är jag otroligt tacksam och ödmjuk inför att jag är *erkänd* inom branschen, även om detta inte per automatik innebär att jag har spelat in tre långfilmer och syns i *Se & Hör* varannan vecka.

Det som värmer mitt artisthjärta är att mina barnomsdrömmar gick helt och hållet i uppfyllelse! Mitt första jobb efter artist- och musikalutbildningen Performing Arts School var faktiskt en kombination mellan att vara artist och servitör; jag fick jobb som serverande artist på Gran Canaria på Garbo Dinner Show, som kan liknas vid den svenska versionen Wallmans Salonger.